

ראייה שנייה

I

יותר מכפי שנוכל לראות.

וזה

מניין באנו?

מה יבוא לנו?

מה באנו כאן לעשות?

וזה

הדברים היחידים

שמשנים.

כדי לראות,

חייבת להיות סיבה לראות;

הדברים אינם נראים

כי איננו רוצים לאותם.

גורי שפנים,

בעלטה של אלפי מילין,

בליבו של מדבר שומם לחלוטין,

לכודים בלועו של נחש;

וכי מי יבוא לעזרנו?

אתם מכירים אותנו.

לטוב או לרע,

עבדנו זה לצד זו.

אתם רואים את בתינו;

מכירים את מקום מגורינו;

יודעים את שאנו מנסים לעשות.

הכיצד תוכלו לעזבנו,

נאחזים קרקע בציפורנינו?

הכיצד תוכלו לעזבנו כאן?

אנו יכולים לראות את השמיים,
כחולים, מוארים מבפנים,
יפים מכל אבן ספיר.

אנו יכולים לראות כוכבים,
להבות זוהרות,
מעבר לכל יהלום.

אנו יכולים לראות את ההרים,
לחוש בידינו בחומה
של האדמה.

אנו יכולים לראות חיים,
ניצוצות של בינה ושל חסד:
אנו יכולים לראות זה את זה.

במקומותינו אנו רואים
בתי ספר, בתי חולים,
בתי זקנים,

בתי תפילה,
אנשים מכול הסוגים,
שלווה,
שואפים להגיע, לגעת –

רגע יקר בהווה.

ראש סיכה
במישור לא נראה,
הנמשך אל מעבר לאופק.

ראש סיכה
בנהר לא נראה
הנמשך לנצח.

II

ואז מבעד לערפילי
האוקיינוס של ה- *Vikalpa*,
מקום של "אולי זה אפשר".

ואז הקפיצה הגדולה,
אל חוף המבטחים של *Agama*,
היבשת הראשונה של ה"יש",
ה"יש" החבוי ביותר,
משום שכך נאמר.

משם אל הגבעות
של *Anumana*,
ה"יש" שהוא חבוי במקצת,
נתון לחסדי ההיגיון.

ולבסוף אל פסגות שטופות שמש
של ההרים של *Pratyaksha*,
הקפיצה הגדולה השנייה,
כוח שאין להכחיש
של מה שהוא כבר בידך.

על מנת לזכרם,
חשוב על הירקות,
וזכור להושיט על מנת לגעת.
ידם ממש לידך,
קרוב קרוב, מימינך.

מדדים אל קברינו
בתוך קופסאות
גדולות אך במעט מאיתנו.
חסומים על ידי ארבעה
מסכים של כסף,
בגבול יכולתנו לראות.

מלפנים – מה שעוד נהיה,
מאחור – מה שכבר היינו.

מימין –
אינספור עולמות,
וכל הלבבות של מי שמחכים,
מתענים בסבלם,
מייחלים אלינו להושיעם.

משמאל –
ישויות שמימיות,
אמת יותר נשגבה.

משוך אותם לעברך;
קרא להם תחילה
מן העולם האפל של *Viparyaya*,
המרחב של "בלתי אפשרי".

III

ולעולם לא מאוחר.

שחה בבריכה,
הוקר את הפרח,
ארבע לגימות מן הצוף.
הפוך בו בשקט,
והפנה שיחתך לעיקר.

נפץ את שדי העצלות,
הגאווה, הקנאה.
לך תחילה אל החדר החשוך,
ביחד; חקור, ושמח
כאשר הצופן נפרץ.

רקוד, מחא כף,
אך אל תשכח
לקחת את הרובה.
הבא גם את ג'מפה איתך.

וכאשר המטרה ברורה,
שב:
במקום שקט,
בגוף שקט,
ותודעה שקטה לחלוטין.

השג שליטה בתהליך –
אימונים מוקדמים, תיקונים;
ואז חתור לשכלול;
מתח את החבל טיפין טיפין,
ושוב וחזור,
עד שתשיג נצחון.

השג את השביעית, ישירות,
קרע את המסכים.
לך בעקבות חוטי הדהרמה
אל מה שמעבר:
הושט את ירך וגע בכתפך.

עזוב את העולם הלוטה באפילה
בספינה של התום, של פתיחות,
בספינה של התקווה.

חצה את המישור אל עבר הגבעות
על גבי הסוס של הלמידה,
השתמש במטה ההרהור,
ובוא אל מרגלות הפסגות.

אל הפסגה ניתן לטפס
אך ורק עם החבל של מדיטציה;
השמש של יצורי האור
זורחת על הכל.

To sam gom sum:
דרכי החוכמה עתיקות הן,
ולא התיישנו במאום.

ראשית מצא מדריך המכיר את הדרך,
בראשו וגם ברגליו;
משעה לשעה, וידיד.

אזי קח עצמך אל יצירות המופת,
קול אחד באלף שנה.
צרוב את ההנחיות בזיכרוןך,
שיר המנגן בראשך,
ידיד נאמן לך וגם לזולתך,
מתי שצריך; בחר היטב.

התהלך, בצעדים קטנים ויציבים,
שלושה סיבובים, ועוד אחד
לזכור משמעות,
ולבסוף שוב מחצית, לייצוב.

השתמש במחרוזת, הישמר ממהמורות,
חזור לפרקים, נצל את זמנך.
היה רך כאשר זה ברח,
דבר לא הולך לאיבוד,

IV

במהלך ההיסטוריה,
רק רבי החסד ראו.
מדוע?

אנו הציירים,
המציירים כל תמונה,
ואז פוסעים לתוכה,
מציירים את עצמנו שם.

משום שאין מה שנראה
ואין מה שאיננו נראה.
אין עולם לוטה באפילה,
אין ערפילים,
אין חוף, אין גבעות, אין פסגות:
הקצוות הם בלתי אפשריים.

מעולם לא היה אחרת;
זהו עצם חסדם.
פשוט ידך אל השמאל
אל אורה של השמש של היהלום.

דע כי ידיים רבות עוצמה
מניעות את אלה שלנו;
דבר אחד מכריע בין עט או מקל ללעיסה,
דבר אחד מכריע בין מה שרחוק וכאן,
בין מה שבעתיד ועכשיו,
בין למות בדד ובין חברת מלאכים,
וזהו החסד שלך.

אין תום,
אין מה ללמוד,
אין במה להרהר,
אין על מה למדוט.
הזרע מצמיח פרח
והצמח ממנו בא.

כמה חסד? היכן הגבול?
המרחק בין לשון וקיבה?
מתי זה רחוק מידי?
מתי זה שונה מידי?
מתי זה רחוק מידי בעתיד?

אין דברים חבויים,
אין דברים שנגלים;
עוברים מאחד לשני
ישובים בדממה –
ההר אלינו בא.

האם עלי לחוש אחריות
על אנשים בעולמות שאני
וגם אחרים מעולם לא ראינו?
על אלה שרק יולדו
בעוד עשרה חדשים,
או בעוד עשר שנים,
או בעוד עשרת אלפים שנים?

אנו הפועלים אשר מניחים
את אבני הדרך,
ואז עליהן פוסעים:
אנו מניחים את העלטה,
אנו מניחים תמונה עמומה,
אנו מניחים את שתי התמונות הנכונות,
אנו מניחים את האובייקט המוצק.

כן, לשם כך באת לכאן;
הם אינם בלתי נראים;
הם אינם כאלה שטרם נולדו.
הושט את ידך לפנים,
לזה שבך מביט.
הושט את ידך לך.

בליבנו אנו יוצרים תמונה
של תמונה בתור תמונה;
ובליבנו אנו יוצרים תמונה
של אובייקט בתור אובייקט.

אל תחליף בן השניים,
אל תחשוב שאינם ממשיים.